

Tanja P. Hohler

Vitice spomina

1.

Opečnata dvokapnica
na obronku gozda in pozabe,
upognjena od mimohoda časa

Rasli smo na prepišni strani
oken z ledenimi rožami,
ko so primule pomrznile,
ko se je navpična svetloba
zataknila med otrple krošnje

2.

Rezka sapa in razsušena grla,
prst v porah, razbolela pleča,
pod mrtvico pa izvir

Kopal si in kopal in
vrv je bila prekratka,
da bi na njej obviselo življenje
Guglja se zadrgnjena zanka
in vedro vode na vretenu

3.

Krušna peč nas je grela
Potrpežljiva in topla – kot mati –
nenadomestljiva v odsotnosti

Bele stene in belo šuštenje
so nas opeharili za otročarije
Bili smo stalni obiskovalci
snažnih hodnikov – enkrat,
tu in tam dvakrat na teden

4.

Na prisojno stran domačije
si posadil jablano – da bi
skupaj rasli – jaz in drevo

Skrivenčene veje so pile oblake
Med primikanjem senc sem
videla več, kot sem hotela,
si naložila več žalosti,
kot bi jo lahko nosila

5.

Pihljaji lučkastih padalc
in sočne majske košenine,
razmetane po ravnici

Gnezdo puhastih fazanov
si prinesel na zapeček,
drobir dvoma zasejal med
klitje čudenja in tesnobno
utripanje drobčenih src

6.

Med izročilom in resnico raste,
zori in zapeljuje v dionizične oblube,
prevarantsko bližnjico do sanj

Ustekleničena žlahtnost
te je sebično preobrazila
Skaljena zavest se je razlezla
v vse špranje dotrajanega doma
in angel varuh je pozabil na otroke

7.

Ob plotu podeželskega vrta so
cinije cvetele kot rožnata sonca
in rob grede robile v poletje

Filigransko si jih negovala
in lesketajoč odsev cvetja je
plimoval pod prosojnimi vekami
Tipajoča bližina je obvisela v dnevih,
ki jih staranje vztrajno niza med naju

8.

Hotela si ostati, nas gledati,
preprosto biti, vaditi izgovarjavo
ljubkih imen naših otrok

Hotela si neomajno potrditev,
da se ne obračamo z zasuki vetra
Skozi razrahljane nasipe upornosti
je viskozno pronicalo bolehanje
Tvoje srce je šlo po svoje

9.

Nikoli nismo razumeli miline
poslednjih gibov in besed
Življenje te je odplavljalo

Nikoli jih ne boš prevedla v
zaznavanje izmuzljive ljubezni,
tvoji otroci pa dostojanstvo
režemo na kolobarje in stikamo
po naplavinah nedorečenosti

10.

V težkem temno modrem plašču
stojiš sredi odmaknjene zime
Spominjam se samo odhodov

Skoraj obredno sosledje nasmehov in
zamolčanih svaril *morda se ne vrnem*
Prva leta solze, potem nič več
Gledam te in gledam in ne vem,
si bolj krhka ti ali spomin

11.

V zamrznjenih okruških časa bledita
Oplesk za vama prepreda plesen in
liže zaskorjene prisege vztrajanja

Pred vama konopljasto rastejo otroci,
lačne oči kotrljajo čez zlizani prag,
na dlaneh je med žulji zmeraj manj
nežnosti, le prazne lupine sočutja
in hlapljivo upanje, da bo že še bolje

12.

Leto za letom so iz odjugavih noči,
iz zadnjih vitic zime pognale narcise
Še dolgo po tem, ko zidov ni bilo več

Bolj drobne kot na drugih vrtovih,
zraščениh z visokimi, svetlimi pročelji
Morala so se povezniti desetletja,
da sem se lahko ozrla skoznje –
šopkasti cvetovi so najbolj dehteli